

மஹாகவியின்

குறும்பா

$$1 + 1 = 3$$

மஹாகவியின் குறும்பா

அரசு வெளியீடு,
231, ஆதிருப்பள்ளி தெரு;
கொழும்பு-13, (இலங்கை).

அரசு வெளியீடு: 12
முதற் பதிப்பு: 17 பெப்ரவரி, 1966

பரிசுப் பதிப்பு
விலை: ரூ. 4-35

தாசு கொடுத்து இக்
கவித்தொகையை வாங்கினார்
ஆசைக்கு நன்றி.
அவர்க்கே இது -

படைப்பு

KURUMBA

(The First Limericks in Tamil)

Author: 'MAHAKAVI'

Illustrator: 'SOU'

Publisher: ARASU PUBLICATIONS,
231, Wolfsendhal Street,
Colombo-13, (Ceylon).

First Edition: 17th February 1966

Library Edition: 4-35

ஸ்ரீவினாபோ பிரின்டர்ஸ், கொழும்பு-13.

பதிப்புரை

முறைப்பாக்கண மக்களின்
கையிலே வைத்த ரஹ்மானுக்ரும்,
கருத்திலே சேர்த்த பொன்னுத்துரைக்ரும்.
கண்ணிலே பதித்த ஏன் வகுக்கும் —

‘மஹாகவி’யின்
நன்றிகள்.

அந்த நாள் நன்றாக ஞாபகமிருக்கின்றது. 30-1-65 சனிக்கிழமை காலை. நீர்கொழும்பு இந்து வாலிபர் சங்கத்தால் நடாத்தப்பட்ட தமிழ் விழாவின் கவியரங்கம். கவியரங்கத்திற்கு, ஒரு முத்த கவிஞர் தலைமை தாங்குதலே மரபு. மேடையைப் பார்த்ததும் மஹாகவி அவர்களே தலைமை தாங்குவாரென நினைத்தேன். என் நினைவு தவறுகியது. ‘வசன நடை கைவந்த வல்லாளர்’ எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்கள் தலைமை தாங்கினார். “...என்னை ஒரு கவிஞர் என்று நினைத்துவிடாதீர்கள்; நான் ஒரு சுவைஞன். மேடையிலுள்ள கவிஞர்களுக்கும், சபையிலுள்ள உங்களுக்குமிடையில் நான் பாலமாக அமைதல் வேண்டுமென கவிஞரெல்லோரும் ஒரு முகமாகச் சேட்டுக் கொண்டதாலும், முத்த கவிஞரான மஹாகவி வற்புறுத்தியதாலும், இந்தத் ‘தலைமைச் சுமை’யைத் தாங்க முன்வந்தேன். மஹாகவி பக்கத்தில் இருப்பது ஒரு தெம்பு, அவர் தற்பொழுது எழுதிக் கொண்டிருக்கும் குறும்பாக்களுட் சில கிடைத்தமை மறு தெம்பு. ‘தலைவரும் சில கவிதைகள் சொல்லுவார்’ என்னும் மரபினைக் காக்க எனக்குக் குறுப்பாக்கவே உதவுகின்றன. உத்தேசம் வயது பதினேழாம்...” என்று தலையை உரையைத் தெடங்கி, இக்கோவையில் முதலாவது செய்யுள்ளக இடம்பெறுங் குறும்பாலைப் பாடி, நகைச் சுவை ததும்ப நயமும் கூறி முடித்தார். கவியரங்கம் ‘கஜை’ப் பொலிவில் நிறைந்தது. என் மனம் குறும்பாக்கள் பற்றிய நினைவில் ஒன்றியது.

‘கவர்ச்சிப்படம், கேள்வி-பதில், சினிமாச் செய்திகள் ஆகிய பகுதிகளே அதிக பிரதிகள் விற்பனையாவதற்கு உருதுணையாக இருக்கின்றன என்று ஏனைய பத்திரிகாதிப்ரக்கள் திரிகரண சுத்தியாகவே நம்பிக்கொண்டிருக்கின்றன. நான் நிர்வாக ஆசிரியர் பொறுப்பை ஏற்றுள்ள

இளம்பிறை மாசிகையை, அத்தகைய பகுதிகள் அறவே இன்றி, தரமான இலக்கிய விடயங்களையும், நவமான பகுதிகளையுஞ் சேர்த்து வெளியிடல் வேண்டுமென்று சபதம் இயற்றியிருந்தேன். குறும்பாக்களைப் புதிய பகுதியாக 'இளம்பிறை'யிற் பிரசரித்தல் வேண்டுமென அக்கணமே தீர்மானித்தேன்.

ம்ஹாகவி அவர்களைச் சந்தித்து, அவர் இயற்றியுள்ள குறும்பாக்கள் அடங்கிய கவிக்கோவையை நூல் வடிவிற் பிரசரிக்க முற்பதிப்புரிமையை அரசு வெளியிடு நிறுவனத்திற்கும், அதற்கு முன்னராகச் சில குறும்பாக்களைத் தொடர்ந்து பிரசரிக்க 'இளம்பிறை'க்கும் அனுமதி தரும்படி கேட்டுக்கொண்டோன். 'தரமான நூல்களை அழகிய முறையில் அச்சிட்டு, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குக் குறிப்பாகவும், நூற் பிரசரத் துறைக்குப் பொதுவாகவும் அளப்பரிய தொண்டியற்றும் உங்கள் அரசு வெளியீட்டின் நூலாக என் குறும்பாக் கவிக்கோவை வெளிவந்தால் அதைவிட மகிழ்ச்சியான காரியம் உண்டோ?' என்று மனதிறைவடன் கேட்டு, குறும்பாக்கள் அடங்கிய கையெழுத்துப் பிரதியை என்னிடம் கையளித்தார்.

ம்ஹாகவி அவர்கள் நாடறிந்த முத்த கவிஞராவர். தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சிக்குப் புதிய உரமிட்டு வரும் இவர், தமது பதினாறும் வயதில் 'மின்னல்' என்ற கவிதையை ஈழகேசரியிற் பிரசரித்ததிலிருந்து இன்றுவரை தொடர்ந்து கவிதைகள் புனைந்து வருகின்றார். இவரையே ஆதர்ச கவிஞராகக் கொண்டு, புதிய கவிஞர் பரம்பரையொன்று ஈழத்தில் தொன்றியுள்ளமை, இவருடைய கவிதா ஆற்றல் புதிய கவிதை வளத்தை ஆற்றுப்படுத்த எத்துணை தூரம் உதவியுள்ளது என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. இவர் இயற்றிய வள்ளி என்னுங்

கவிதைத் தொகுதி 1955 - ஆம் ஆண்டில் நூலுருவம் பெற்றது. இவருடைய புலமைக்குச் சான்றுகவுள்ள கல்லழகி, சடங்கு, கந்தப்ப சபதம், ஒரு சாதாரண மனிதனின் சித்திரம் முதலை காவியங்களும், திருவிழா, கோடை, முற்றிற்று முதலை பாநாடகங்களும் இன்னமும் நூலுருவந் தாங்கவில்லை. அவையும் நூலுருவம் பெறின் கவிதைத் துறையில் தமிழ் இன்னும் ஒருபடி உயர் வழி சமைக்கும்.

குறும்பாக்கள் சிலவற்றிற்கேனும் சித்திரங்கள் சேர்ப்பது அவசியமென்ற தோன்றிற்று. நூலின் கவரச்சியான அமைப்பிற்கு மட்டுமல்ல, குறுப்பாக்கள் சிலவற்றிலே தொக்கி நிற்கும் எதிர்மறைக் கருத்துக்களையும், குறும்புகளையும் இலக்குவாகவும் ஏதிலிவாகவும் வாசகன் மனதிற் பதிக்க, சூடார்த்த சித்திரங் சார்ந்த படங்கள் உதவுமென கவிஞரும் நானும் ஒருமித்த கருத்துக் கொண்டோம். 'இவற்றிற்கு ஏற்ற சித்திரங்கள் வரைய வல்லவர் யார்?' -என்ற தேடல் ஆரம்பமாகியது குறும்பாக்கள் சிலவற்றைப் பல பிரபல சைத்திரிகர்களிடங் கொடுத்து, ஏற்றபடங்கள் வரைந்து தரும்படி கேட்டேன். அவர்கள் வரைந்த சித்திரங்கள் நமது நோக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்வதாக அமையவில்லை. இவ்வேண்டியில், நண்பர் 'சௌ' (எஸ் கே. சௌந்தரராஜா) வேறு அலுவலாகக் கொழுப்புக்கு வந்து என்னுடன் தங்கினார். அவர் பி. எஸ். ஸி. பட்டதாரி; விஞ்ஞான ஆசிரியர். ஓய்வு நேரங்களிற் சித்திரங்கள் வரைபவர். ஏற்கனவே, 'இளம்பிறை'க்குச் சில சித்திரங்கள் வரைந்து உதவியவர். அவரையும் சில சித்திரங்கள் வரைந்து தரும்படி கேட்டேன். மறுதினமே. இக்கோவையில் 25, 35, 38, 40, 48 ஆம் பக்கங்களில் இடம் பெறும் சித்திரங்களை வரைந்து தந்தார். சித்திரங்களைப் பார்த்த மலூகவி... 'சிந்தை இழப்பான் தண்டபாணி' என்ற அடியின்

முழுக் கருத்துப் பொலிவையும் ‘சௌ’வின்
சித்திரம் மிக அழகாகப் புலப்படுத்துகின்றது...’
என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார். அப்பொழுதே
குறும்புவுக்கான சித்திரங்களைச் ‘சௌ’ வரைதல்
வேண்டுமெனத் தீர்மானமாயிற்று. அவர்
குறும்பாக்களை விளங்கிக் கொண்ட சிறப்பிற்கும்,
அவர் தம் கைவண்ணைத் திறக்கும் சான்றுகவுள்ள
ஜம்பது சித்திரங்கள் இக்கோவையில் இடம்
பெற்றுள்ளன.

*

நம் நாட்டில் நடைபெறும் கவிதை முயற்சிகளின்
வண்ணத்தையும், வகையையும் வெளிப்படுத்தத்
தக்கனவாகவே அரசு வெளியீட்டின் கவிதை
நூல்கள் அமைந்துள்ளமை நமக்கு மகிழ்ச்சியைத்
தருகின்றது. என்றும் அழியாத கிடை
உபதேசங்களை வெண்பா உருவில் அமைத்த
பகவத்கீதை வெண்பா நமது முதலாவது கவிதை
நூலாக வெளிவந்தது, காதற் சுவைமிக்க
தனிப்பாடல் தொகுதியான அண்ணல் கவிதைகள்
நமது இரண்டாவது கவிதை நூலாக அமைந்தது.
இலக்கிய மரபு பற்றி, கவிதையிலேயே அறிவு
விசாரணை நடத்தும் இலக்கிய உலகம் நமது
மூன்றுவது கவிதை நூலாக வெளிவந்தது. நமது
பன்னிரண்டாவது வெளியீடாகவும், நான்காவது
கவிதை நூலாகவும் மஹாகவியின் குறும்பா
என்னும் இக்கவிக்கோவையை வெளியிடுகின்றேம்.
தமிழ்க்குப் புதிய யாப்பும், புதுப் பொருள் மரபும்
அமைத்து, தமிழ்க் கவிதையை வளப்படுத்தும்
இக்கவிக்கோவையைத் தமிழ்த் தாயின்
பாதங்களிற் சமரப்பிப்பதிற் பெரு மகிழ்ச்சி
கொள்ளுகின்றேம்.

வணக்கம்.

எம். ஏ. ரஹ்மான்,
அரசு வெளியீடு.

மன்னீடு

There was a young lady of Niger,
Who smiled as she rode on a tiger
They returned from the ride
With the lady inside
And the smile on the face of the tiger!

என் பள்ளிப்பருவத்திலே, எப்பொழுதோ மன
னஞ்சு செய்த மேற்படி பாடலை, சில ஆண்டுகளுக்கு
முன்னர், ‘லீரிக்ஸ்’ (Limericks) அடங்கிய ஆங்கிலக் கவிதைத்
தொகுதி ஒன்றிலே பார்த்தேன். பார்த்ததும், இதன் தமிழாக்கம் ஒன்றைப் பெறும்
ஆவலும் பிறந்தது. ஆவலைப் பூர்த்தி செய்யும் பணி
யிற் பின்வரும் தமிழாக்கங் கிடைத்தது:

புன் சீரிப்புப் பூத்தபடி வீரி
போகின்றான் புலிமிசை ச வாரி.
பெண் அதனின் பேஞ் வயிற்றுப்
புக்கிருந்தான் மீன்கையில்; அப்
புன் சீரிப்போ புலி முகத்தீல் ஏறி..!

தமிழாக்கத்திலே, ஆங்கிலக் கவிதையின் கருத்தைக் கொண்டுவர முடிந்ததே தவிர, கருத்து வீரினையும், சொல் வீச்சினையும் கொண்டுவர முடியவில்லை.

இதற்குக் காரணமுண்டு. கவிதை மெல்லுணர்ச்சி களின் வெளிப்பாடு. ஒரு கவிதை எந்த மொழி யில் எழுகின்றதோ, அங்கு அந்த மொழியின் தனி இயல்புகளையும், அந்த மொழியைப் பேசும் நாட்டின தும் மக்களினதும் நாகரிக-கலாசார-பண்பாடுகளையும் பிரதிபலிப்பதாகவும் அமைகின்றது எனவே, ஒரு கவிதையின் உயிர், மொழிபெயர்ப்பின் பொழுது 'வடி சீலையே தங்கிவிடுதல் சாத்தியம். மேற்குகிழக்கு என்கிற கலாசார எதிர்த்துருவ இயல்புகளே மொழி பெயர்ப்பில் அகவின் மூல தரிசனம் பெறுவதற்குத் தடையாக இருக்கின்றன என்று கருதுவதும் பொருந்தாது. ஆங்கிலத்திலெழுந்த 'விமரிக்' என்னுங் கவிதைகளுட் சிலவற்றை ஜெர்மன் மொழியிற் பெயர்க்கும் பெரு முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. அவற்றின் நேரடிக் கவிதை மொழி பெயர்ப்பு இயலாத்தாகிவிட்டது. சுற்றில், ஜெர்மனிய வசனநடையில் அமைந்த உரைவிளக்கங்களுடன் அவை ஆங்கிலத்திலேயே பிரகரிக்கப்பட்டன.

மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிய இந்தக் குறிப் பின்யே ஆரம்பத்திற் கூறப் புகுந்தமைக்கு ஏது வுமுண்டு. ஆற்றலிலக்கிய எழுத்தில் ஏற்பட்ட நபுஞ்சகத்தனத்தினாலேயே 'இலக்கிய விமர்சகர்கள்' என்த தமிழகச் கருதுவோர் நம் நாட்டில் அநேகர் உளர். சோம்பலை ஓம்பி, நுணிப் புல மேய்ச்சலிடும் கூபாலமுள்ள அவர்கள், "குறும்பாக்கள் 'விமரிக்' கின் மொழிபெயர்ப்பே" என்று ஏக வசனத்திற் கூறினிடுவார்கள். இது பிரமை அன்று. இக்குறும் பாக்களுட் சில 'இளம்பிறை' மாசிகையிற் பிரகரமான காலத்தில், தாழ்வுச் சிக்கவினாலும், விரக்கி யினாலும் சாம்பிக் கொண்டிருக்குஞ் சில 'இலக்கியகாரர்' இத்தகைய அபிப்பிராயம் ஒன்றைப் பரப்பியதை நான் அறிவேன்.

குறும்பாக்களிலே சுயம்புவான கருத்து வீறும், மொழி வீச்சும், கற்பணை வளமும் இருக்கின்றன. இத் தன்மைகளே குறும்பா புதிய தமிழ்க் கவிதை முயற்சி என்பதை நிறுவுவதற்குப் போதுமானவை. ஆனால், இத்தகைய கவிதை முயற்சியைத் தமிழில் அறிமுகப்

படுத்துதல் வேண்டும் என்ற எழுச்சி, 'விமரிக்' கவிதைகளிலிருந்து திளைப்பு ஊட்டிய அருட்டுணர் விலைதான் (Inspiration) மஹாகவிக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதும் மறுப்பதிற்கில்லை. அதை அவர்களுக்குக் கூறியுமிருக்கிறார். என்கே, 'விமரிக்' கவிதைகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்ற நிலைக்களனில் நின்று, குறுப்பா என்னும் புதுக்கவிதை முயற்சியின் பண்ணையும், பரப்பையும் மதிப்பிடுதல் முறையான கரும்மாகும்.

ஆங்கிலத்தில் ஐந்து வரிகளிலை, ஒரு குறிப்பிட்ட யாப்பு முறையில் அமையும் கவிதையை 'விமரிக்' என்றழைப்பார். ஏன் அத்தகைய கவிதை 'விமரிக்' என் அழைக்கப்படலாயிற்று என்பதையோ, ஏன் அத்தகைய யாப்பு முறையிற் கவிதை புனையும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பதையோ நிறுவுத் தர்குப் போதிய ஆகாரங்கள் இல்லை ஆரம்பத்திற் பாலர் பாடல்களே 'விமரிக்' முறையில் அமைந்தன. 'விமரிக்'கிலுள்ள கருத்து விந்தையும், கவிதை அமைப்பின் விந்தையும் எட்டுவட்ட வியர் என்ற ஒவியைக் கவர்ந்தது. ஒரு பிரபுவின் பிள்ளைகளை மகிழ்விப்பதற்காக, அவர் ஒய்வு 'நேரங்களிலை சில 'விமரிக்' கவிதைகளை இயற்றினார். சந்தேகத் திற்கிடமின்றி வியரே 'விமரிக்' கவிதைகளின் பிதா மகரெனக் கொண்டாடப்படுகின்றார். இருப்பினும், அவர்கூட அவற்றிற்கு 'விமரிக்' என்ற பெயரைக் குட்டவில்லை. வியர் இயற்றிய 'விமரிக்'க்களில், பெரும்பாலும் முதலாவது அடியே ஐந்தாவது அடியாவும் அமைந்தது. தற்கால 'விமரிக்'க்களின் அழுகுப் பொள்ளின் பெரும்பகுதி, துரித இறக்க கதியில் அமையும் எதிர்பாராத திருப்பத்தைக் கொண்ட திடீர் முடிவினை உள்ளடக்கியுள்ள கடைசி வரியிலே தான் தங்கியிருக்கின்றது என்பது கணிக்கத் தக்கது. வியருக்குப் பின்னர், 'விமரிக்' கவிமுறை மீறிய பெருவளர்ச்சி அடைந்தது. ஒவ்வொரு பொருளையும், என்லையையும், உள்ப்பாங்கையும் அவை தழுவின. மிகப் புனிதமானவை என்றாலும், சொல்லுந்தரமற்றவை என்றாலும் எதையும் அவை ஒதுக்கி வைக்கவில்லை. ஆபாசச் சடங்குகள், அபத்த விபரை

தங்கள், சுரண பரம்பரைக் கலைகள், 'பன்' பகிடி கள், பக்தியுள்ள இந்தணிகள், தாட்சணியமற்ற அசிங்கங்கள்—எல்லாமே 'விமரிக்' குகளுக்கேற்ற பொருளாக மாறின. இவ்வாறு வனர்ச்சியற்ற விமரிக்' குகளுக்குப் புதிய வீறும், விமர்சன அர்த்தம் பாய்ச்சிய பெருமை அமெரிச்கப் பெருங் கவிஞர்களான ஓ. நாஸ், எம். பிஷப் ஆகியோரைச் சாரும். பிற்காலத்தில், சிறந்த உருவத்தின் திறனை நாடும் கவிதா பக்தர்களான ஆர். எல். ஸ்டாவசன்சன், நோர்மன் டக்லஸ், ஆர்ஜேன்ட் பென்ற, ஜோன் கல்ஸ்வேர்த்தி, நடியாட கிளினிங், ரி. எஸ். எலியட் ஆகியோர்கூட 'விமரிக்' கவிதை உருவத்தைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள். இருப்பினும், மிகச் சிறந்த 'விமரிக்' கவிதைகள் அச்சிடத் தகாதனவாகவும்; பாறபொருளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தலையாகவும் அமைந்துள்ளன என்பது மேனூட்டார் கருத்து. இதுவே நிலைக்களன.

இனி, குறும்பாவின் தரிசன இலக்கு.

ஈரடியில் நிறைவெறுவது குறள் வெண்பா. குறுமை சான்ற பாடல் அமைப்பு முறை குறள். குறும்பாவும் அமைப்பிற் குறுமையானது. மூன்று அடிகளில் முடிவடையும் புதிய தனிப்பாடல் அமைப்பு முறையைக் குறும்பா நேர்த்தியாகக் கையாண்கின்றது. (குறுமை + பா = குறும்பா. எனவே, நாமகரணமும் இயல்பாக அமைகின்றது.) இந்நாட்களில் அரைகுறை இலக்கண அறிவு பெற்றவர்களே, இலக்கணத்தைப் பற்றி அதிகமாகப் பேசகிறார்கள். 'குறும்பாவின் இலக்கணம் என்ன? யாப்பு முறை என்ன? தமிழ் மரபு சான்றதா?' என்றெல்லாங்கேட்க்கூடிய இலக்கணப் 'பண்டிதர்'களும் இருக்கின்றார்கள்.

இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் இன்றே எள்ளின் ருகில் எண்ணெயும் இன்றே எள்ளினின் ஹெண்ணெய் எடுப்புபோல இலக்கியத்தினின் ஹெபுமே இலக்கணம்

என்ற அகத்தியக் கருத்துடன் நமக்கு உடன்பாடு. எனவே, மஹாகவி குறும்பாவில் அறி

முகப்படுத்துஞ் செய்யுஞ்கான யாப்பு முறையை விளக்குதலும் என் கடன்மையாகின்றது. அத்துடன், மஹாகவி வகுத்துள்ள இந்த முறையைப் பின்பற்றப் போகின்ற கவிஞர்களுக்கு யாப்புப் பற்றிய விளக்கம் பயனுடையதாகவும் அமையும்.

குறும்பா ஒரே எதுகையுடைய மூன்று அடிகளைக் கொண்டது. முதலாம் அடியின் மூன்றும் ஆறும் சீர்களும், மூன்றும் அடியின் கடைசிக் கீரும் ஒரே இயைபு உடையவை. ஒசை ஊறுபடாது 'கா'யின் இடத்தில் 'வினம்' வருதலும், வெண்சீர் வெண்டனையினிடத்து இயற்சீர் வெண்டனை வருதலும் ஆகும். இந்த மூன்றுஅடிகளையும் ஐந்து வரிகளில் அமைத்து விடுவதால் அமைப்பிற்கு அழகு சேர்கின்றது; 'விமரிக்'கிற்கு ஒத்த அமைப்பினைப் பெறுகின்றது. முதல் அடியின் முதற் கீரும் நான்காம் கீரும், மூன்றும் அடியும் இடப்பக்கம் ஒரே நேரான இடத்தில் ஆரம்பமாகி, முறையே முதலாம், இரண்டாம், ஐந்தாம் வரிகளாக அமையும். இரண்டாம் அடி மூன்றும் நான்காம் வரிகளாக இடப்பக்கம் சர்ந்தே உள்ளிடந்து அமையும். எனவே, குறும்பா பின் வரும் வாய்பாட்டைக் கொண்டு அமைகின்றதெனவாம்:

காய் - காய் - தேமா -

காய் - காய் - தேமா -

காய் - காய் -

காய் - காய் -

காய் - காய் - தேமா.

இவ்வருவம் பல ஒசை வேறுபாடுகளுக்கும் இடம் அளிப்பது. மேலும், ஈரடி இறுக்கத்திற்கு மாறுபடும் இந்த மூவடிச் செய்யுள் முறைபெருங்கேற்ற இலகுத் தன்மையையும் எளிமையையுஞ் சேர்க்க உதவுகின்றது. முதலாம் அடி அடி கோலுவதாகவும், இரண்டாம் அடி கட்டி எழுப்புவதாகவும், மூன்றும் அடி முத்தாய்ப்பிடுவதாகவும் குறும்பா அமைதலே சிறப்புடைத்து.

குறும்பா ஒவ்வொன்றுந் தனிப்பாடலாகவே அமையுறும். தனிப்பாடல் மரபே சங்க காலத்திற் செழிப்புற்றது. தனிப்பாடல்களுக்கு இற்றைவரை தமிழிற் சிறப்பிடம் இருந்தே வந்திருக்கின்றது. நாட்டார் பாடல்களுந் தனிப்பாடல்களாகவே அமைகின்றன. குறும்பாயும் தனிப்பாடல் மரபு வழிதான் ஏழுந்துள்ளது. குறும்பா கணையமைப்புக் கொண்ட தாகவோ, ஒரே காட்சி அமைப்புக் கொண்டதாகவோ, ஒரு சிறு துணுக்காகவோகூட அமையாம். அது தினிவு மிக்கது. எனவே, கடையையோ, காட்சியையோ, துணுக்கையோ நீட்டும் பொழுது வட்டத்தின் முழுசை பூரணமாகப் புலப்படும். பொருள்வட்டமாக விரிந்துஅழகு காட்டும். குறும்பா வின் பொருள் எதுவாகவும் இருக்கலாம் என்பதை இக் கோவையில் இடம் பெறும் நாறு பாடல்கள் மூலம் மஹாகவி பாட்டியுள்ளார். 'விமரிக்' என்ற ஆங்கிலக் கவிதைகளிற் கேவிச் சிரிப்பிற்கே முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால், குறும்பாவின் உயிரோ சிந்தனையைத் தூண்டும் சிரிப்பாகும்! சிந்தனையைத் தூண்டிச் சிரிப்பைக் கக்கவைக்கும் இடத்திலே 'இதுதான் குறும்பா?' (குறும்புத்து) என மசித்தின்ரேப். (உருவங் குறித்து மட்டும் அன்றி, உயிர்ப் பொருள் குறித்தும் குறும்பா என்னும் நாம கரணம் இப்புதக் கவிதை முயற்சிக்கு வெகு இயல பாகப் பொருந்துகின்றது.) சிந்தனையைத் தூண்டும் சிரிப்பே உயர்ந்த நடைச் சுவையின்பார்ப்படும். எனவே, குறும்பாவால் தமிழ்க்கவிதையில் நடைச் சுவை, ஆழமும் அகலமும். இறுக்கமும் இலகுவும் பெற்று, ஒரு புதிய உச்சத்தை அடைய வழி பிறக்கின்றது. பாலைப் பொருளாகக் கொண்டு இயற்றப் பட்டுள்ள சில 'விமரிக்' துகள் அச்சிடத் தக்கன வல்ல. பாலைப்பொருளாகக் கொள்ளும் பொழுதுகூட விரசமான பாலெழுச்சி அல்ல, நடையே மினிருதல் வேண்டும் என்பது குறும்பா வகுக்கும் மரபாகும். சிலேடைச் சொற்கள், சிலேடைக் கருத்துக்கள் குறும்பாவுக்கு மெருகட்ட வல்லன. சிரிப்பிற்கும், அதே சமயம் சிந்தனைக்கும்; கருத்திற்கும், அதே சமயம் கற்பனைக்கும் பெருவிருந்தாக அமைய வல்லன குறும்பாக்கள்.

குறும்பாவுக்கான இத்தனை தன்மைகளையும், இயல்புகளையும் இக்கோவையிலே மஹாகவி அறிமுகப்படுத்தும் நாறு குறும்பாக்களிலுமிருந்து நேர்த் தியாகக் கற்பிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. மஹாகவி அறிமுகப்படுத்தும் புதுக்கவிதையாம் குறும்பா மூலந் தமிழ்க் கவிதையின் பார்வையும், பரப்பும், பணியும் அகவிக்கின்றன. காதலையும், நிலையையும், தென் நலையும், தமிழுணர்ச்சியையும் விட்டால், கவிதைக் கான பொருள் கிடையாது என்று நம் கவிஞர் பலர் சேத்து பாம்பையே திரும்பத் திரும்ப அடிக்கும் பணியிலே ஈடுபட்டிருக்கும் இவ்வேலையிலே, எந்தப் பொருளும் கவிதைக்கு அந்நியமாக மாட்டாது என்பதை மஹாகவி தம் குறுப்பாக்கள் மூலம் நிறுபித்துவிட்டார். அத்துடன், குறும்பாவால் தமிழ்க் கவி வாழ்வின் எம்மூலைக்குள்ளும் புகுசிறது. இதன் மூலங் கவிஞர் தொகை மட்டுமல்ல. கவிதையைச் சுவைப்போர் தொகை பெருகலும் ஆகும். குறும்பாக்கள் இலகுவில் மன்னமாகவிடுவன். நண்பர்கள் கூடும் இடங்களில், சொல்லி மகிழ்துக்கண; நட்புச் சூழ்நிலையை உருவாக்கப் பயன்படுவன.

நிறைந்த புலமையும், அகன்ற பார்வையும், ஆழ்ந்த திணைப்பும், புதிய வீறும் ஒருங்கே அமைந்து தலைசிறந்த கவிஞராக விளங்கும் மஹாகவி அவர்கள் குறும்பா என்னும் புதிய செய்துள் முறையை அமைத்து, அந்தச் செய்யுள் முறைக்கு இலக்கணம் வகுக்கத் தக்கதாக நாறு குறும்பாக்கள் கொண்ட இக்கவிதைகையைத் தந்ததின் மூலம், தமிழ்க் கவி வளத்தைச் செழுமைப்படுத்த கிறார்; மெல்லிசைக்குள் சிக்கித்தினரி ஊற்றைடத்து நிற்கும் தமிழ் நாட்டுக் கவிதைக்குக் கண்கள் திறந்து புதிய இரத்த மூம் பாய்ச்சிகிறார். மஹாகவி மஹாகவியேதான் என்பதை நிலைநாட்டப் போகின்ற நூல்களுள் இக்குறும்பாக் கவிதைகையும் ஒன்றுகும்.

சமகாலத்தவர்களினதும், சொந்த நாட்டவர்களினதும் புலமையையும் திறனையுந் மதிக்கவும் களரவிக்கவுங் கூடாது என்ற ஒருவித மரபினை

தமிழர் மறைமுகமாக நிலைநாட்டி விட்டார்கள். இந்த 'மர' பிளை மீறி, நம் நாட்டவரும், என் சம காலத் தவருமான மஹாகள் அவர்கள் தமிழ்க் கவிதை உலகிற்குச் செய்துவரும் அளப்பரிய சேவையை மனமார மதித்து, உளமாரப் பாராட்டு வதில் மகிழ்கின்றேன்.

இனி. சுவைஞர்களின் சுவை!

இக்கோவையில் இடம்பெறும் குறும்பாக்களுட் சில 'இளம்பிறை' மாசிகையில் வெளிவந்தன. அப் பொழுது இளம்பிறை நிர்வாகிகள் குறும்பா நயங்களை வாசகரிடமிருந்து வரவழைத்து, தரமான வற்றைத் தமது பத்திரிகையிற் பிரகரித்தும், சிறந்த வற்றிற்குப் பரிசில்கள் வழங்கியும் வந்தார்கள். பீரசரமான நயங்களுள் இரண்டினை இங்கு தருதல் மிகவும் பொருத்தமானது என்று நினைக்கின்றேன். குறும்பாக்கள் மிகச் சாதாரண வாசகணைக்கூட எவ்வாறு கவர்ந்துள்ளன; குறும்பாக்களிலே பொதித் துள்ள நடக்கச்சை எவ்வாறு சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றது என்பவற்றிற்கு இச்குறும்பா நயங்கள் சான்றுக அமைந்துள்ளன. முதலாவது நயம் வருமாறு:

உத்தேசம் வயது பதி னேழாம்.

உடல் இளைக்க ஆடல் பயின் ரூளாம்.

எத்தேசத் தெவ்வாங்கும்

எருளாம்! ஆசிரியர்

ஒத்தாசை யால், பயிற்சி பாழாம்.

(பக். 25)

இக்குறும்பாவில், தமிழரின் சொத்தான ஓர் அரிய கலை, நமது கண முன்னாலேயே பாழாக்கப்படுவதை மஹாகவி படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார். இந்த அவஸ்ததை, ஆபாசமற்ற வார்த்தைகளில், ஆனால், உயிர்த்துடிப்புக் குலைந்து போகாது மஹாகவியைப் போன்ற ஒருவரால் மட்டுமே சித்திரிக்க முடியுமென்று தோன்றுகின்றது. பதினாறு வயது இளவையது மங்கை என்று சொல்வது மரபு. குறும்பாக்கோனின் மங்கை பதினேழு வயதுனர்; இல்லை, உத்

தேசம் பதினேழு வயதுனர். பதினாறுக்கும் இருக்கலாம். அந்த இளம் உடல் கயிருக இளைக்க (கலைநோக்கிற்காக அன்று) அவள் ஆடல் பயின்றுள். அவ்வாறு பயின்றவள் அரங்கேற்றத்திற்கும் தயாராக இருக்கின்றார்கள். முதல் இரண்டு வரிகளிலே, அழகியை நடுவர்க்கப் பெண்ணையும், நடனக் கலையில் அவளைடந்த தேர்ச்சியையும் நாம் அறிந்து ஆனந்தப்படுகின்றோம். மூன்றாம் நான்காம் வரிகளிலே குறும்புத்தனமான புதிர் போடப்படுகின்றது உடல் இளைக்கப் பயின்றவள் இப்பொழுது 'எத்தேசத் தெவ்வரங்கும் ஏருளாம்!' இந்த வரிகளிலே நம்மைத் தரிக்கச் செய்து, குறும்புத்தனமாக மஹாகவி நமது கற்பனையை வேறு திசையிற் சரித்துவிடுவது அற்புமாக இருக்கின்றது. ஆசிரியர் ஒத்தாசையால், அவள் கற்பு-வயிறு ஆசியவற்றேருடு ஆடற்கலையுங் களங்கப்படுகின்றன! உடல் இளைப்பு நோக்கமும், உடல் பருப்பதில் முடிகிறது! 'ஒத்தாசை' என்ற சொல்லே இத்தப் பாடவின் இரத்தினக் கல். வயதைச் சொல்லிப் பெண் மடந்தைப் பருவத்தினன் (teenager) என்பதை முதலடியிற் கவிஞர் காட்டின்விட்டார். அந்த வயதில் மேயும் மனதிற்கு 'ஒத்தாசை'யாக ஆசிரியர் இருந்தார். சமூகத்தில் நடக்கும் விரசத்தை 'ஒத்தாசை' என்ற மலினமான சொல்லாற் சித்திரிக்குந்திறமை நயக்கத்தக்கது. பயிற்சி (கலை அப்பியாசம் என்ற அர்த்தத்தில்) பாழ். அதை அரங்கேற்ற முடியாது. பயிற்சி (வழக்கம் என்ற அர்த்தத்தில், வழங்கி வரும் கற்பு) பாழாகி விட்டதினாலும் பாழ்! ஆடும் அந்த அழகு உடலினால் வயிறு பெருத்து விட்ட விடயம் சிரிப்பை முகிழ்த்துகிறது. அதே சமயம், கலையின் பெயரால் கற்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட கறை சிந்தையைக் கிளருகின்றது

இரண்டாவது நயம் வருமாறு:

முத்தெடுக்க மூழ் குசின்றுன் சீலன்.
முன்னாலே வந்து ஸின்றுன் காலன்.

சத்த மின்றி, வந்தவனின்

கைத் தலத்திற் பத்து முத்தைப்
பொத்தி வைத்தான். போன்று முச் சூலன்!

(பக். 53)

மஹாகவி தமது குறும்பாக்கள் மூலம் எவ்வாறு நமது சமுதாயத்திற் புரையோடிக் கிடக்கும் ஊழல் களை நெயாண்டி செய்கின்றூர் என்பதற்கு இக் குறும்பா மிக அச்சாவாக அமைந்துள்ளது. ‘தம் பிக்கு இவ்வளவு சம்பளம், கிம்பளமாக அதிலும் இரு மடங்கு கிடைக்கும்’ என்று பெருமையாகப் பேச பவர்களையுங் காண்கின்றோம். அந்த அளவிற் ‘கை வஞ்சம்’ வாங்குவது ‘உரிமையானது என்ற அவல நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. வஞ்சம் வாங்கும் நோய் காரியாலயச் சிறுபணியாள் தொடக்கம், மிக உயர்ந்த நிர்வாக பீடத்தில் அமர்ந் திருப்பவர்கள் வரை யிலும் பரவியுள்ளது. இந்த நோய் இங்கிருந்து, எமலோகம் வரை சென்று விட்டது என்று மஹாகவி செய்யுங் குறும்பு நயக்கத் தக்கது. ‘சத்தமின்றி’, ‘கைத்தலவத்தில்’, ‘பொத்தி வைத்தான்’ என்ற மூன்று சொற்றெடுரட்களினால், கைவலஞ்சம் எவ்வளவு இரகசியமாகவும், பத்திரமாகவும் நடைபெறுகின்றது என்பதை மஹாகவி குறும்பாகப் போட்டு எடைப்பதும் மிக நன்றாகவுள்ளது. ‘பணம் என்றால் பின்மும் வாய் திறக்கும்’ என்பது பழமொழியாகும். ‘கைவலஞ்சம் என்றால் முச்சுலனும் கை திறப்பான்’ என்ற புதுமொழியை இக்குறும்பாவிற் கூறுமற் கூறும் மஹாகவி உண்மையிற் குறும்பர் கோனேதான்.

சாதாரண வாசகர் இரசனையே இவ்வாறு அமைந்திருப்பின், இக்கோவையிலுள்ள நூறு குறும்பாக்கள் பற்றி கற்றுணர்ந்த உரையெழுதுவதாயின் தனித்தனி அத்தியாயங்களை எழுத முடியும். இக் குறும்பாக்களை ஒவ்வொரு தட்டவையும் வாசிக்கும்பொழுது, அவை ஒவ்வொரு கோணத்திற் புதிய பொயிலு காட்டுகின்றன. சிறந்த கவிதையின் இயல்பே அது தான். வாசகனின் தளத்திற்கேற்ப குறும்பாவின் அர்த்தம் விரிவுபடுகின்றது. எனவே, இக்குறும்பாக்களுக்கு நானே நயம் எழுதி, என் பார்வையினாடாக கத்தான் நீங்கள் பார்த்தல் வேண்டுமென்று எல்லைப்படுத்துதல் முறையன்று. அது கவிஞரின் மூச்சைத் திருக்குஞ் செயலுமாகும். ஆனால், சில விஷயங்களைத் தொட்டுக் கோடிகாட்டுதல் கவிதையை உரிய முறையிலே தரிசிக்க உதவுமென்று நம்புகின்றேன்.

‘விமரிக்’கிலும் பார்க்க, குறும்பாவின் பார்வை அகலமானது, ஆழமானது என்று ஏலவே குறித்தேன். அதனை நிறுவதல் நன்று.

There was an old man of Cape Horn
Who wished he had never been born;
So he Sat on a chair
Till he died of despair
That dolorous man of Cape Horn.

‘கேப் ஹோனில் ஒரு கிழவன் இருந்தான்; தான் எப்பொழுதுமே பிறந்திருக்கக் கூடாது என விரும் பினான். எனவே, அவன் நம்பிக்கையின்மையாற் சாகும்வரை கதிரையில் அமர்ந்தான். கேப் ஹோனின் அந்தவருத்தந் தோயந்த மனிதன்!’ ‘விமரிக்’கின் பிதாமகரெனக் கொண்டாடப்படும் சாட்சாத் வியர் இயற்றிய ‘விமரிக்’கின் தமிழ் உரை இது. இதிலே கேவிச் சிரிப்பு மண்டிக்கிடக்கிறது; சிந்தனையைத் தூண்டும் கூர்மை இல்லை. அந்த ‘விமரிக்’குடன் குறும்பாவின் பிதாமகரான மஹாகவியின் குறும்பா ஒன்றினை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், பின்னவர் சிரிப்பைச் சிந்தனையைத் தூண்டும் ஆயுதமாக எவ்வாறு கையாளுகின்றூர் என்பது புலப்படும்.

பெஞ்சனிலே வந்தழகக் கோஞர்
பெருங்கத்தை மீதமர வானூர்.

அஞ்சாறு நாள் இருந்தார்.

அடுத்த தீங்கள் பின்னேரம்..

பஞ்சியினு லே இறந்து போஞர்.

(பக். 47)

நடுத்தர வர்க்கத்தின் அரசாங்க ஊழியர்கள் உத்தியோகம் பார்க்கும் இயந்திரமாகவே வாழ்க்கூர்கள். கலை-இலக்கிய இரசனைபோ, வேறு பொழுது போக்குவரத்தில் ஈடுபாடோ இன்றி ‘ஒவர் டை’மாக உழைக்கும் இயந்திரங்களாகப் பொருள் தேடுகிறார்கள். அவர்கள் பெஞ்சனில் இளைப்பாறியதும், செய்வதற்கு ஒரு வேலையுமின்றி ஒருவித ‘வெறுமை’

குழந்து கொள்ளுகின்றது. அந்த 'பஞ்சியே எமனுக மாறிவிடுகின்றது. இளைப்பாறிய ஊழியர் பலர் 'பெஞ்சன்' பணத்தை அனுபவிப்பதற்கு முன்னரே சிவபதமடைந்த சோகக் கடைகள் பலவற்றைக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். இக்குறும்பாவை வாசித் ததும் சிரிப்பு வருகின்றது. சிரிப்பு அடங்க முன்னரே சிந்தனையிலே ஒரு பெரிய சோக நாடகம் வரிசின்றது. ஐந்து வரிகளிலே இத்தகைய பெரிய தொரு துண்பியல் நாடகம் எழுதப்பட்டுள்ளதா என்ற மஸைப்பு மேலோங்குகின்றது.

இக்கோவையில் இடம் பெறும் நூறு குறும்பாக்களும் நூறு வகையின் சுவைஞர்களின் இரசனைத் தளத்திற்கேற்ப அர்த்த வரிவும், அழகுப் பொலி வுங் காட்டுவன். இந்தக் குறும்பாக்களிலே நாம் பலவகைப்பட்ட பாத்திரங்களைச் சந்திக்கின்றோம். சில்லாலைப் பகுதியில் நாயிடம் அவஸ்தைப்பட்டும் 'எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவனை' சிவன், சீதையின் கற்றை எடைபோடும் இராம பிரான், துகிலுரி படலத்தில் 'ஏஞ்சாமி' என்று அலறும் பாஞ்சாவி, பச்சை நிறப் பெண் தேடும் அர்ச்சனன், சஞ்சிவி மஸையைத் தூக்கிய அதுமார் ஆகியோர் விண்ண கத்துப் புதுமைகளை அல்ல, மன்னகத்து உண்மைகள் பற்றிய சிந்தனையைத் தூண்டும் பாத்திரங்களாகவே இக்குறும்பாக்களிலே இடம் பெறுகிறார்கள். ஒரு நாவலிலே, எத்தனையோ, பாத்திரங்கள் வருகின்றன. அந்தப் பாத்திரங்களுள் நிப்வான் விங்கிளைப் போலவோ, துப்பறியும் சாம்புவைப் போலவோ மன்றிலே நிற்கக் கூடிய எத்தனை இலக்கியப் பாத்திரங்கள் நாவலிலக்கியத்தினால் தமிழக குக் கிடைத்திருக்கின்றன? ஒற்றைக் கைவிரலில் என்னில் விடலாம். ஆனால், இக்குறும்பாக்கோவையில் சாகாமல் வாழுப்போகும் என்னிறைந்த இலக்கியப் பாத்திரங்கள் தமிழுக்குக் கிடைக்கின்றன. அவ்லையிலே வாழும் மூலஸ், கண்டியில் ஓர் பேரி என் பெண் ஆத்தாள், சிந்தை இழக்கும் தண்டபாணி, பெஞ்சனிலே வந்த அழகக்கோஞர், முந்தலிலே வாழுகின்ற தேவர். தந்தி மரத்திற்கு அத்தர் ஊற்றிய பாரி, பூமாதைக் காணவந்த சாமா

என இந்தப் பட்டியல் நீண்டது... தமிழற் புதிய நாமகரணங்களும் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. அல்லது, இடுக்கண் மேவிடுங்கால் நகும் சேவலையும், 'என் மண்டை ஓடப்பா' என்று அலறும் நரி வையும் நம்மால் மறக்க முடிகின்றதா? கலைப்போர்வையில் நடைபெறும் ஆபாசம், சமையற் புத்தகம் பார்த்துச் சமைக்கும் நாகரிகம், சுங்கக் கடத்தல், கங்சாக் கடத்தல், சீதனக் கொடுமை, சினிமாக் கொட்டைகளிலே நடைபெறும் அங்க சேஷ்டைகள், பிற மொழி மோகம், புகழுக்கும் விளம்பரத்திற்கு மாக நன்கொடை வழங்கும் நடிகர்களுடைய மனப்பான்மை, 'விடுப்பு'ப் பார்க்கும் இயல்பு, காதல் பற்றிய மனோருதியக்கற்பிதங்கள், 'இலக்கியகாரரின் பிரானிப் புலமை, கைவஞ்சப் பெருகக்கம், பண்டிதரின் 'பண்டிதம்', செருப்பைத் தேய்க்காத அளவிற்குக் கஞ்சத்தனம், விஞ்ஞானப் புதுமைகள் ஆகிய எதுவுமே மஹாகவியின் கூரிய பார்வைக்குத் தப்பாது, குறும்பாவுக்கு இசைவான பொருள்களாக நெகிழ்ந்து கொடுத்திருக்கின்றன. தமிழர் பாலுணர்ச்சிகளை மறைப்பதற்குக் கட்டி வைத்துள்ள வெலிகளினாடே, எவ்வாறு உள்நாலார் நிறுவிய உண்மைகள் தழுவி அவை விளைகின்றன என்று திசை திரும்பிச் சிந்திக்கத் தூண்டுங் குறும்பாக்கஞ்சம் உள். நம் தமிழர் பலவீனங்களையும், சிறுமைகளையுந் தொட்டுக் காட்டுங் குறும்பாக்களை வாசித்ததும் முதலிற் சிரிப்பு வருகின்றது; பின்னர் சிந்தனையுடன் சோகமும் புரையோடி மெய் சிலிர்க்கின்றது.

மஹாகவியின் கவித்திறன் நாடறிந்த பெருமை, அவருடைய ஆழந்த கவிப் புலமையைச் சில வரிகள் மின்னலெனச் சொடுக்கிப் புலப்படுத்துகல் அரியக்கலை விருந்தாகும். 'தென்றலிலே மன்றல் வருஞ் சோலை' (பக். 50) போன்ற வரிகளிலே பழந்தமிழின் நறுஞ் செழுமையை நூகர்கின்றோம். 'மெத்தத் தித்தித்ததுத்திக்கு' (பக் 33) போன்ற வரிகளிலே சந்தத் திருப்புகழின் ஒசை நயம் பருகுகின்றோம்; 'மேடையிலே வீற்றிருந்தாள் பேடு' போன்ற பாக்களிலே தமிழின் எளிமையைக் கண்டு களிக்கின்றோம். மஹாகவி தேர்ந்த கலைத்துவத்துடனும், பொறுப்புணர்ச்சியுட

ஒம், நிதானத்துடனும் சொற்களை அளந்து நிறுத்துப் போடுகின்றார். 'ஒத்தாசை' 'செமியாத' போன்ற சாதாரணச் சொற்களைக் கூட இலக்கியச் சொற்களின் நிலைக்கு உயர்த்துகின்றார். ஒரு குறும்பாவில் 'இல்லை' என்ற ஒரே சொல்லை நான்கு இடங்களில் வளித்மாகக் கையாளுகின்றார். 'கூடு', 'பூதவுடல்' என வரும் சிலேடைச் சொற்களுக்கு புதிய அர்த்த வீறு பாய்ச்சியு மிருக்கின்றார். மொத்தத்தில், பொருள் குறித்தும், யாப்புக் குறித்தும், சொல் குறித்தும் இக்குறும்பாக் கோவையை முழுமைப் படுத்தியுள்ளார் மஹாகவி.

ஈற்றில், சுவைஞர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள். கையிலே எடுத்ததும் கீழே வைக்காது, நாறு குறும் பாக்களையும் வாசித்து முடித்துவிட்டால், இவற்றின் தரிசன பயனை முழுமையாக அடைய முடியாது. புத்துணர்ச்சி ஊட்ட வல்ல. சுவையிகு போவிப்புக் கலவை நிகர்த்தவை குறும்பாக்கள். தேவையான நேரத்தில், தேவைப்படும் சிறு அளவுகளில் இவற்றை உட்கொண்டால், சுவையும் பலனும் அதிகமாகக் கிடைக்கும்.

எஸ். பொன்னுத்துரை

231, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு,
கொழும்பு-18.

9-2-66.

சுவைஞரே-

குவிதை உலகவை பரந்து
பல்வேறுபட்டது.

கடவுளையும் காதவியையும் போற்றுவது
மட்டும் அன்று அதன் பணி.

முடித்த சிந்தனை உடைய
பண்டிதர்களும்,
கோட்பாடுகளை விழுங்கி விட்டுச்
செமித்துக் கொள்ள முடியாதவர்களும்,
மோப்பதற்கும்,
மோந்து முனு முனுப்பதற்குமாக
எழுதப் படுவதன்று கவிதை.

அது சாதாரண மனிதனின்
பழுது படா உள்ளத்திற் பாயப்
பிறப்பது.

ஓய்வு கடமையின் ஒரு கூறே ஆகும்.

எனது குறும்பாக்கள் முற்றும்
லூய்வுக் குரியனவும் அன்று.

'மஹாகவி'

'பிரீரல்', அளவெட்டி.
17-2-66.

உள்ளே

சிரிப்புக்கும்
 சிந்தனைக்கும்
 கருத்துக்கும்
 கற்பனைக்கும்
பெரு விருந்தாகு
100
சூறும்பாக்கள்

உத்தேசம் வயது பதி னேழாம்.
 உடல் இலோக்க ஆடல் பயின் றளாம்.
 எத்தேசத் தெவ்வாங்கும்
 ஏறுளாம்! ஆசிரியர்
 ஒத்தாகை யால், பயிற்சி பாழாம்.

AC-4

கந்தனுக்கும் சுந்தரிக்கும் காதல்.
கற்பனை உயர்ந்த ஒரு நோதல்.
“சந்ததி வளர்க!” எனத்
தக்கவர்கள் சேர்த்து வைத்தார்...
அந்தோ! மென் கற்பனை என ஞுதல்?

கற்பகத்தின் வெண் கழுத்திற் தாலி
கட்டுதெற்கு முன்னின்றுன் வாலி.
அற்புதமாய் வாழ்ந்தார்கள்.
ஆறுபிள்ளைப் பெற்றுர்கள்...
இப்பொழுதோ வேறு பல சோலி.

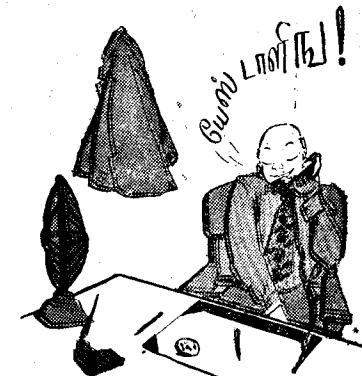
கூடொன்றைக் காட்டுகிறுள் பாட்டு,
“கூறுங்கள் என்ன?” எனக் கேட்டு!
“கூடு” என்றார்கள். கூடி, “இது
கூறுவதற் கெத்தனை நாட்
பாடு!” என்றார்கள், கண்ணத்திற் போட்டு.

பாஞ்சாலி ஆடையை உரிந்தார்.
பாண்டவரோ கல்லாய்ச் சுமைந்தார்.
“எஞ்சாமி?!?” என்றழுதாள்.
இவள் களீக்கக் கண்ணபிரான்,
ஆம், சேலை ஆயிரமாய்த் தந்தார்.

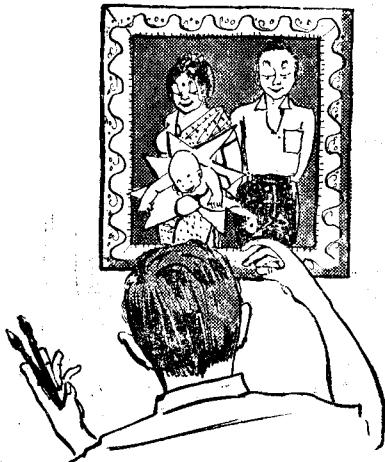
தோசை சுட்டுச் சுட்டு வைத்தாள் பேதை.
தொடர்ந்து கதைத்து துண்டிருந்தாள் மேதை.
ஆசை உரை யாடலிலே!
ஆபினும், பின் னர் சிடங்கதோர்
மாசம் உழன் ருன்... வயிற்று வாதை.

மாடியிலே நன்னிரவில் மீனாள்
மைத்துனரை ஏற்ற வழி காணுள்.
வாடி நின்று கண்ணரை
வார்த்தீடவும், நீங்தீ அதன்
ஊடு சென்று அ—மகிழ்ந்து போனாள்.

ஏனியிலே ஏறினாலும் முத்தன்.
இவன் எதையும் கவனிக்காப் பித்தன்.
ஏனி நுனிக் கப்பாலும்
ஏறிக்கொண்டே இருந்தான்
காலும்... அவன் இன்றே வானத்தன!

தொலைபேசி யிற் பேசிப் பேசித்
தொந்தரவுக் குள்ளானுன் காசி.
மல்லரை மணங் தான்! எனினும்
வாழ்கின்றுன்— மீண்டும் அதே
தொலைபேசி யிற் பேசிப் பேசி.

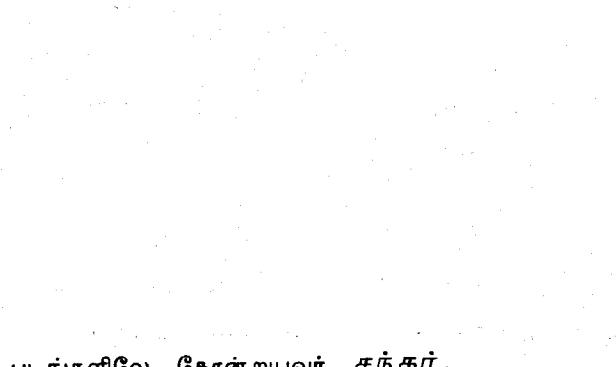

காதலரின் ஒவியம் வரைந்தான்.
கண்ணீயம் உள் எார் என நி இன்தான்.
மாதம் உருண் டோட, மறு
கண்காட்சி வந்தது. ஃஃஆ,
தீது புரிக் தார் என உ ணெரந்தான்.

அத்திக்குத் தூது சென்றுள் உத்தி.
முத்து இவளைக் கைப்பற்றி முத்தி
முத்தி மகிழ்ச் தான்! மெத்தத்
தீத்தித்த துத்திக்கு. அவ
அத்தி செத் தான், கத்திக் கத்தி.

பூண்டுகளைக் காய்வைத்தார் பூதர்.
 புல்லிய நோய் தீர்க்க வந்தார் காதர்.
 ஆண்டு, அவைகண்டு உண்டமாடு
 மாண்டு போகக், காதர் சொல்வார்:
 "வேண்டாம், ஒய்! நீர் உமக்கே தாதர்!"

படங்களிலே தோன்றுபவர் சந்தர்.
 பத்திரிகை யாளன் சுதந்தர்,
 அடைந்தனன் போய் அவர் மந்திர்,
 "ஐயா, ஓர் பேட்டி!" என.
 உடன் மொழிந்தார்: "உள்ளுக்கு வந்தர்!"

மேதர் என்ற பாதிர்யார் வந்தார்.
 மேன்மை மிகு கற்பனை கொண்டந்தார்.
 ஆதர் இது காதுற்றும்,
 அவர்மனைவி மார்பில் இரு
 போதிருந்த மாதிரி வி யந்தாா.

பண்டிதர் பண் பாடென்று நிற்பார்.
பழைய தொரு புணரியலே கற்பார்!
மண்டை உடை பட்டதனால்
மருத்துவர் பாற் சென்றவர், அப்
புண் தையல் போடுவதற் கொப்பார்.

செந்திரு இ ரட்டையரை ஈன்றுள்.
சிந்தையிலே பேருவகை சான்றுள்.
வந்து கண்ட ஜியப்பர்
வாய்கழித்தே, “என்னுடையது
எந்த மகவு?” என்ன, எதும் தோன்றுள்.

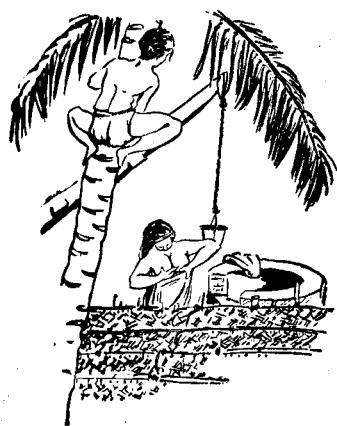

அல்லையிலே வாழ்பவளாம் முல்லை.
அவன் அழகால் ஆடவர்க்குத் தொல்லை.
‘இல்லை’ எனும் தன் இடையை
இல்லை என் தீந்தத்தனுல்,
‘இல்லை!’ என்பார் இப்பொழுதோ, இல்லை

நல்லையர் நேக்குருகி நெந்தார்.
நம்பெருமான், “வா!” என்று வந்தார்.
“நில்லையா!” என்றியார்
நேரோபோய்த் தம் மனைவி
செல்லம்மாள் சேலையுள் மறைந்தார்.

சொந்தத்திற் கார், கொழும்பிற் காணி
சோக்கான வீடு. வயல், கேளீ.
இந்தளவும் கொண்டுவரின்,
இக்கணமே வாணீயின் பாற
சந்தை இழப்பான் தண்ட பாணி.

பிரஸ் லைமரம் ஏறுகிறுன் சித்தன்.
முளை கண்டான் அவ்வழகுப் பித்தன்:
உன்னுடையை மாற்றுகிறுன்
என்றழியிற் தங்கம்மான!-
ஒலும் இறங் கானும் அவ்வெத்தன்.

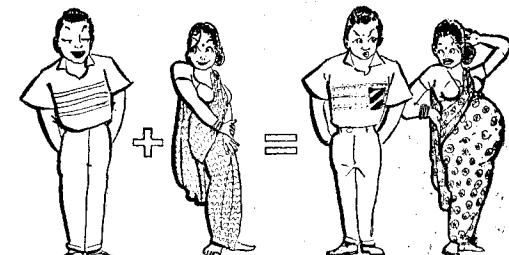
கோதை என்பாள் ஓர் குறும்புக் காளி,
கொட்டகை வங்தாள். உடுப்போ சாளி.
யாது தலை மீது நின்றுள்!
மக்கள் கண்டு செப்புகின்றார்:
“ஏதும் ஜூயம் இல்லை; உவள் நாளி!”

கண்டியில் ஓர் பேரிளம் பெண் ஆத்தாள்.
உற்பை அவள் அற்புதமாய்க் காத்தாள்.
உண்டு செமியாத வயிறு
ஆத ஒரு நாள், கபிற்றைத்
தொண்டையிலே மாட்டி உயிர் நீத்தாள்.

ஆவரங்கால் உள்ளு செல்லும் வீதி.
அவ்விடத்து வண்டியில் நாய் மோதி...
சேவல் ஒன்று கண்டு நின்று
சிரிக்கிறது காண், இடுக்கண்
மேவிடுங்கால் தான் நகும் என்றேதி.

நாகையிலே வாழ்கின்ற தோகை
நன்னுதலில் துன்பத்தின் ரேகை.

ஆக அவள் கண்டது: பேர்
ஆழியிலே தன் கொழுஙர்
போகையில் அ ஸ்ரீந்த தலைப் பாகை.

அப்புவினைக் கேட்டனள் சிவப்பி:
அவள் படத்திற் சேர்கிற வி ருப்பி.
ஓப்பவில்லைத் தாய், ஒழிக்
காலி செய்தாள் ஓர் நஞ்சக்
குப்பியினை! மாண்டவள்— தாய் சுப்பி.

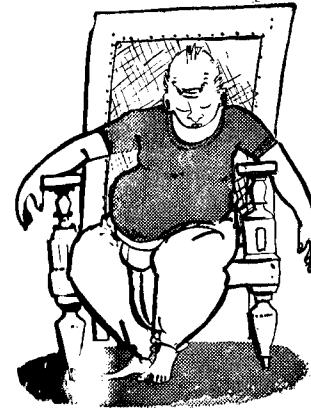
“ஏன்றி சொல்வேன் என் எதிர்ர் தோன்று,
நான் இரவு! ” என்றனன். உட்சான்று

“நன்றிதல்ல,” என்றிழினும்,
சென்று பிழை கண்டு கொண்டாள்—

| + | = 3

எழவேலிப் பக்கத்தான் நங்கை.
 என் வெஞ்சுசம் தொட்டதவள் கொங்கை.
 கீழவேலிப் பொட்டடெடுத்துக்
 கிட்ட இருங் தேன்.... ஊரார்
 பாழாக!—இன்றவள் என் தங்கை!

காதலிலே தோல்வியுற்றுன் காளை.
 காளி மணங் தாள் வேற்கேர் ஆளை.
 “சாதல் கடன்!” என்று கடல்
 சார்ந்தவனே மற்றவனின்
 பூத உடல் கண்டான் அவ் வேளை.

பெஞ்சனிலே வந்தழகக் கோனூர்
 பெருங்கத்திரை மீதமா லானூர்.
 அஞ்சாறு நாள் இருந்தார்.
 அடுத்த திங்கள் பின்னோம்...
 பஞ்சயினு லே இறங்கு போனூர்.

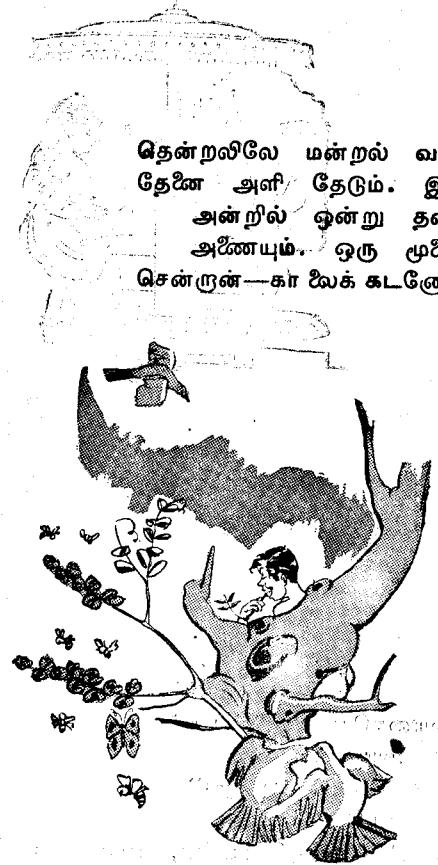

சீதையை இராமபிரான் மீட்டார்.
சிற்றிடையின் கற்பை எடை போட்டார்.
ஏதும் அவர்க் கையம் இல்லை!
என்றாலும் நாட்டவர் வாய்
தீது; இலையேல் செய்வாரா?....மாட்டார்!

A 0.7

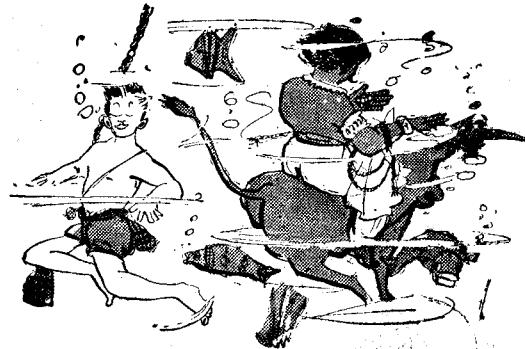
நிலாத்துங்கன் வாகையொடு மீண்டான்.
நிலாயமே நடுங்க அரசாண்டான்.
“உலாத் தங்கள் பேரில், இதோ!”
ஓரு புலவர் குலைடுத்து
“நிலாத் தீங்கள்.,” எனத்தொடங்க, மாண்டான்.

தென்றலிலே மன்றல் வருஞ் சோலை.
தேஜை அளி தேடும். இளங் காலை.
அன்றில் ஒன்று தனபேடோடு
அணையும். ஒரு முலையிலே
சென்றுண—கா லைக் கட்டான வேலை?

முந்தலிலே வாழ்கின்ற தேவர்
முழுத் தொழிற்கும் முதலாளீ ஆவர்.
“இந்த விலை விற்கிறதே!
ஏன் செருப்பைத் தேய்ப்பான்!”என்று
அந்தாத்திற் தான் நடந்து போவர்.

சோறு பரி மாறுகிறுன் பாறு.

சொர்க்கம் அது வே என்ற வாறு,
நாறு தாம் இட்டுண்டான்.
ஆதலினால் நுண்ணிடைக் கோர
வேறு வித நோவு பெறு பேறு.

கள் கிடந்த புன் நகையைக் கண்டான்.
கண்கி பசங் துள்ளது கண் ணுண்டான்.
'வெள்குவது சாலும் அயல்
வீடு புகல்' என்பதைக்
கொள்கை அள வோ டொப்புக் கொண்டான்.

முத்தெடுக்க மூழ்குகின்றுன் சீலன்.
முன்னுலே வந்து நின்றுன் காலன்.
சத்த மின்றி, வந்தவனின்
கைத் தலத்தீற் பத்து முத்தைப்
பொத்தி வைத்தான். போனுன் முச் சூலன்!

போடி பெற்ற செல்லமகன்: சேடி.
பொன்னன் இடம்: மீன் பிடிப்போர் வாடி!
ஓடிவாப் பெண் மறுத்தான்—
ஓம், அதனால் இன்றவனின்
நாடியிலே நீண்ட தொரு தாடி.

பஞ்சவிங்கம் பார்க்கின்றுன் பார்வை:
பவளம்மாள் மென் முகத்தில் வேர்வை.
கொஞ்சம் அவள் தன்னுடலிற்
கொண்டுவேந்த சாமானுக்கு
அஞ்சலட்ச மாம் ஜயா தீர்வை!

கும்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார் சாது.
கூத்தாடிக் கொண்டிருந்தாள் மாது.
தம்பட்டம் மட்டும் இடை
மூட அவள் ஆட, அவர்
அம்பொத்த கண் அவள் பால் மீது.

அன்றித்த பேய்ப் புயலிற், தோணி
ஆழ, இரு வர் பிழைத்தார். நாணி
நின்று தனித் தீவினிடை
கெஞ்சலைந்தார், அண்ண வெடும—
ஒன்று விட்ட தங்கை கலி யாணி.

முதலானி பெற்ற மகள் தத்தை.
 முனியாண்டி யோ தொழிற் சஸ் கத்தைப்
 பதமாய் நடத்துகிறுன்.
 பார் சிறக்க ஓர் வழிதான்:
 அதனால், அவள் தாய் இன் ரத்தை!

கண்மணியாள் கேட்கின்றான் கம்மல்.
 காரிகையின் கேள்வியொடு வீம்மல்!
 “வினா மீன்கள் கோத்தளிப்பேன்.
 வேண்டாம் இச் சிற்றுசை,
 அம்மணி!” என்றான் அந்தச் செம்மல்.

“தற்கொலைக்கும் நான் தயங்கேன்!” என்றான்.
 “சம்மதத்தைத் தா!” என்று நின்றான்.
 நிற்க, ஒரு குள்ளன் இடை
 பற்றி அந்தப் பாவைபினைக்
 கற்க, இதழ் கள் திறந்தான், வென்றான்.

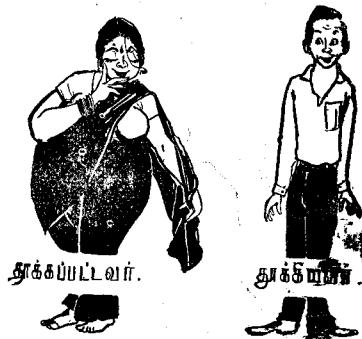

படம் பார்க்கச் சென்றமர்ந்தான் சாலி.
பக்கத்தில் வீற்றிருந்தாள் நீலி.
உடம்பெடுத்த நூற்பயனும்
உள்ளங்கள் மாறிப் புக்கு
இடம்பிடித்தார்—பாய்கிறூர் வேலி.

வள்ளியைப் பெண் தூக்கிய வழக்கு;
வந்துள தூர் முற்றவும் இதற்கு.

“தன்னுபடி!” என்றனராய்
தக்கபடி நீதியர்...பெண்
பின்னொகள் உயர் நிறைக் கி முக்கு!

தங்கப்பட்டவர்.

தங்கப்படி.

கொண்டையிலே பூக்கொண்டு நின்றுள்.
 கோதமனார் கடலையினை மென்றுர்.
 அண்டையிலே சென்றமர்ந்தான்.
 அறிஞர் உற்றுப் பார்த்து, “ஓவ்வொர்
 கொண்டையிலும் கடலை உள்ளு!” என்றுர்.

பந்தாழிக் கொண்டிருந்தார் பெண்கள்.
 பார்க்க இரண் டாயிரமாம் கண்கள்.
 எய்ந்தோழிப் போன இவை
 ஏறிடவும், ஆட்டம் இடை
 நின்றது! அவர் மேலெல்லாம் புண்கள்.

தாகூர் நூற்றுண்டு விழா ஆச்ச.
 தமிழ் நடிகர்க் கிது வாய்ப்பாய்ப் போச்ச!
 நோகாது தந்தாராம்
 நூறுயிரம். “நடிப்புக்கு,
 ஆகா, இவர்!” என்றுப்ப் பேச்சு.

மாடத்தி என்ற மட மாது
 மைத்துனரைக் கேட்பாள் ஒர் போது:
 “கூடத்தில் என் மதியை
 நாடியதேன்? தூங்குதற்கு
 மாடத்து மெத்தை யன்றே தோது!”

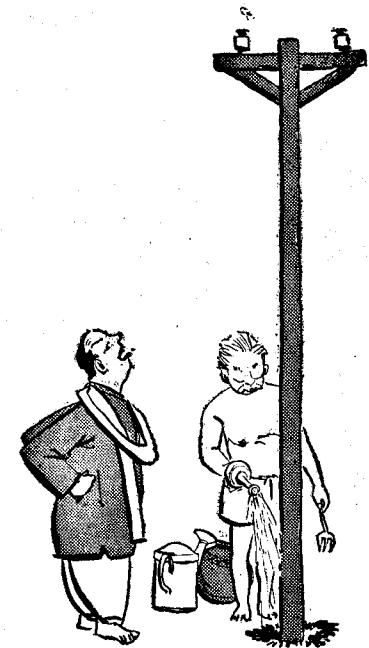
நாம் அதனை நம்புவது பஞ்சி?
 நறுங் களியை ஏன் ஈந்தான் கெஞ்சி?
 —பாமகள் ஒள வைக் கிழவீ
 பாடத் தான் வாழ்க்கீற்றற்கு,
 ஆம் அதிக மான் நொமூன் அஞ்சி.

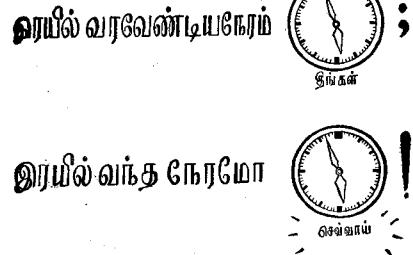
“பாடப்பா!” —ஓப்பியது காகம்:
 பசித்த நரிக் கோ வடையில் மோகம்.
 போடப்பட்டந்த வடை
 ‘பொட்’ பென்ன, “என் மன்னை
 ஒடப்பா!” —ஆம், ஸுழவு சோகம்.

முற்றத்தே முன் நின்றுள் மொட்டு.
முடியது மேனியை மென் பட்டு.
சுற்றி வங்கு நான் தேழிச்
சோர்கின்றேன்— இல்லையப்பா,
சற்றவளைக் காண ஒரு சிபாட்டு!

பாரி என்ற பாரிய ப ணத்தர்
பண்புடைய மெல்லிய உ ளத்தர்.
ஊரில் ஒரு தந்தி மரத்து
ஒர் தனிரும் காணாராய்,
வேரினிலே வார்ப்பித்தார் அத்தர்.

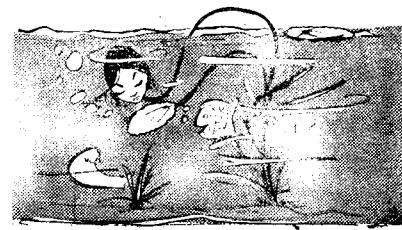

ஆத்திரம் இல் லாதவன் தான் காத்தான்.

5-58 இரயில் பார்த்தான்.

காத்து நின்று நின்று இறந்தான்
கான்! இரயில் வந்ததுவோ

சற்றில் 5-57 போற்றான்.

வல்லி மிக நன்றாய் வ எர்ந்தாள்.
வயது வரக் கொம்பினிற் படர்ந்தாள்.
எல்லையிலாத் துன்பம் உழன்று
இவஞ்சைய பெற்றேர், பேர்
அல்லி என மாற்றினர், ம கீழ்ந்தார்.

“எத்தன் இவன்!” என்றிசைத்தார் வாதி.
எழுங்கு சொத்திக் காய்ப் பிரதி வாதி
கற்ற வித்தை காட்டி, அவன்
கள்ளாமை என்பித்தார்!
சொத்தி சொல்வான்: “அப்படியா சேதி?”

காண்மூபன் தேரினீல் வி ராந்தான்.
கண்ணகியை வீதியில் எ தீரந்தான்.
“வேண்டாமே கண்ணு, இவ்
வேழக்கை வேகம்! இனி
மென்டு விடு நம் யுகம்...” இ ராந்தான்.

பூமாதைக் காணவந்தார் சாமா.
“ஆமா?” என் ரூள் அவள் அம் மா. மா
பூமாது முஞ்சியிலே
பூசி..நின்று..மெ. ல. வ. ர..
சாமாவை நாம் நம்ப லாமா?

ஆற்றங் க ரைதனில் ஓர் மேடை.
அமர்ந்தான். ஆள் பாவலர் போற் சாடை!
“எற்றிடுக பா!” என்று
வந்த கவிக் கண்ணி; இதோ
ஒட்டம் எடுத் தான்! அவன் ஓர் காடை.

மேடையிலே வீற்றிருந்தான் பேடு.
 மேற்குரலி லே பாவத் தோடு
 பாடுகிறீன். மெய்ம்மறந்தான்
 பார்த்தான்! பார்த் தான் இடையின்
 ஆடை-இடை-மேனி-வெளிப்-பாடு.

பூங்குழலி யான் தலையில் வண்டு
 போய் இருந்து பாடுகிற துண்டு.
 “தாங்கள் அகல் வீர்கள்!” எனத்
 தம்பூராக் காரரிடம்
 ஆங்கு மொழிவான் அந்தப் பெண்டு.

ஆடுகீன்றுள் அன்னை பரா சத்தி,
அண்டங்கள் உண்டுபண்ணல் நத்தி.
கூட நின்றூர், கூறுகிறூர்
கூத்தர்: “உயிர் தோற்றமுற,
ஏடு அம்மா, சதல்ல உத்தி!”

வண்டு வடைக்குள்ளிருந்து மேலே
வந்தது, நான் பியத்தபடி யாலே!
கண்ணெடாஞ் சொல் பேசாமல்
காற்றில் அது போயினது,
நன்றி சொல்லா தெம்மவரைப் போலே.

அர்ச்சனால் கண்ணனுக்குத் தொல்லை.
அவர் கலங்கிச் சொல்வார் இச் சொல்லை:
“இச்சகத்தில் வாழேன் நான்
இனி! எங்கே தேழினும் ஓர்
பச்சை நிறப் பெண் கண்ணேன் இல்லை”.

“முலி இலை யே!” என்று நொந்தார்.
முசி அனு மாரோ எ முந்தார்.
நாலுபுறம் தேழியும் காண்பு
ஏலாது போயினதால்,
வாலர் ஒரு மாம்லை கொணர்ந்தார்.

வீணையினைத் தொட்டுடெட்டதான் காளை.
வீரல் கொடுத்து மீட்டுகிறுன் கீழே.
ஆண் ஒருத்தன் அந்த விதம்
அதை எடுத்துக் கையாளல்
காண... அது வோ நிகர் பெண் ஞாளை.

மாணிக்கப் பாவலர் எம் நாடார்.
மாதர் தமை யன்றி அவர் பாடார்!
‘ஆனைமுகன் ஆறுமுகன்
அம்பிகை பொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணிபதம்’ நாடார்.

எத்தனையைச் சொன்னாலும் கேளான்.
இந்துவின் பால் இட்ட நெஞ்சு மீளான்.
சத்தம் ஒன்று! பட்டதுதை!
சந்திரைனச் சுற்றுகிறுன்!
இத்தரையில் இன்றுவரா வீழான்.

சென்னையிலே வாழ்வாள் ஓர் மாதுர்.
சேயிகைழக்கென் பார்வை வீடு தூதுர்.
புன்னகையே தந்தவள், “வா,
இன்ன பொழுது!” என்றனளா...
பின் அயலார் பேசியதோ “தூது!”.

ஸ்ரீங்ஹபுாம் (வெண்ணை) நியுஸ் பார்த்தி,
வெந்தமீழின் டீர்த்தி துஅஹாத் டீர்த்தி:-
“ஸங்கூசத்தும், ஸம்ப்பூர்ணஷ்
ஷாப்பாடும், ஷாம்பாறும்—
ஷங்ககருக்குஷ் ஷஷ்ட்டியப்ததப் பூர்த்தி!”

வஞ்சி எனும் அஞ்சம் இயல் புற்றுள்
வாழ்கிற பழங் கலீதை கற்றுள்.
‘வஞ்சம் என நஞ்சம் என
வஞ்சமகள்’ கொஞ்ச வர,
எஞ்சிய தன் நூலையெலாம் விற்றுள்.

“காலம் சென்றூர்,” என்று விண்டார்,
“கல் வீட்டுக் காரர் மார்க் கண்டார்”
வேலர், “என்ன நேர்ந்தது?” என
வேழ்க்கை பார்க்கப் போய்...
ஆன் செத்தார் என்றுண்மை கண்டார்.

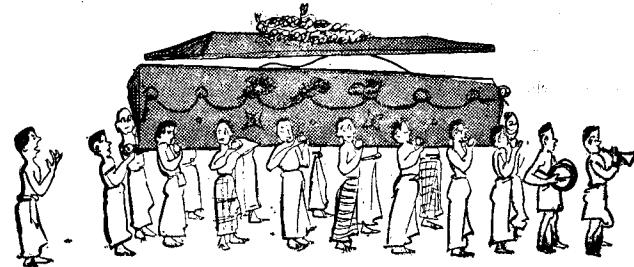
வஸ்திலுவெட்டி நாட்டில் ஒரு சீமான்.
வள்ள வணி கர்க் கிடையே கோமான்.
நெல்லு வெட்டி எஞ்சக்கிற
வைக்கோலாய் வன்னிக்காட்டு
எல்லை வீட்டுச் செல்லும் அவர் சாமான்.

சீவிபெருமான் இங்கிலத்தில் வந்தார்.
சில்லாலைப் பக்கம் நடந்தார்.
அவர் உடை கண்டால் விடுமா
அவ்விடத்து நாய்? அப்பன்
அவசரமாய்த் தம்விடை இவர்ந்தார்.

மதில் மதுரை மாமகிபன் முன்பு
மாதொருத்தி வீசினன் சீலம்பு.

“அதீல் இது!” என்று காட்டி உருத்து
ஆர்ப்பரித்தாள். ஆன் இறந்தான்!
இதில் நீதி: பெண்வாய்ச் சொல், அம்பு.

ஆதவனுர் செத்துப் போய் விட்டார்.
ஜம்பதின்மர் தம் தோளில் இட்டார்!
பூத உடலைச் சுமங்கு
போதல் இய லாதவராய்ப்
பாதி வழி யில் வைத்துச் சுட்டார்.

நன்ஸிரவில் வீடு வந்தார் சாம்பு.
 நடுவழியிற் தீண்மூயது பாம்பு.
 பிள்ளை பெரும் பீதியற்றுப்
 பிரக்கிளை போய் மாண்டாராம்—
 வெள்ளெனப் பார்த் தால் அது ஒர் தாம்பு.

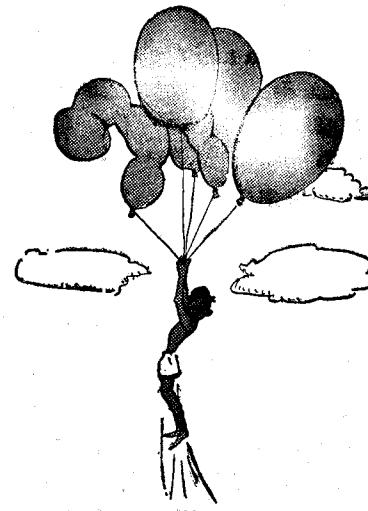
மகன் களத்தீல் மாண்டானும்: சன்னம்
 மறுபுறமாய்ப் பீறியதால், இன்னும்
 ‘புகுந்ததுவோ? மார்பு வழிப்
 போந்ததுவோ?’ என்றறியாள்—
 அகம் துடித்து முலை பிசைந்தாள் அன்னம்.

“எலுமட்டும் என் கவியை ஒதீர்!
 இவைதரும் இன் சுவையில் இறுங் பூதீர்”—
 மேலும் அந்தப் பெண் புலவர்
 விளம்பரத்திற் சொல்வார்: “என்
 போலிகளைக் கண்டேமா ருதீர்”

சீட்டுப் பாவுக் கொரு பொற் பாக்கு.
 சிறுகவிதைக் கோர் ஆனைத் தூக்கு!
 காட்டுரோ ஆண்ட தமிழ்க்
 கள்ளேறி ஈந்தான்—ஆள்
 பாட்டை மதிக் கின்ற தொரு போக்கு!

வேகமின்றி மெள்ள மெள்ள நாடு.
 மின்னலினைக் கூடல் பெரும் பாடு!
 ஆகவிரா... நீ அருவம்
 ஆகிடுவாய்! இப்படித்தான்
 ஒர் கிழவர் கண்ட சமன் பாடு.

வலுான் விற்றுக் கொண்டிருந்தான் வாலு.
 “மலீவு! சதம் பத்துக்கு நாலு!”
 விலாவில் எழும் பசி மறந்து
 விற்பனையே கண்ணுக...
 உலாச் செல்கின் ருஞ் வானின் மேலு.

சிந்தித்தி ருந்தார் “தம் பட்டம்”.
 சிறு நாவல் தீட்டல் அவர் தீட்டம்.
 குந்தியவர் தூங்க வெனக்
 குறுகுங்கால், தான் மீதோ...
 ஜங்கு சதுரம். பத்து ○.

காலத்தை வென்ற கவி செய்தான்.
 காணப்படா அணிகள் பெய்தான்.
 சீலத்தைச் செப்பி, நிலம்
 சீர் செய்யப் போன செலவு -
 ஆளுக்குப் பெங்கில், தான், மை தான்.

கண்ட உடனே காதல் விண்டார்.
 கச்சேரி போய் மனங்கு கொண்டார்.
 அண்டை அறை ஒன்றில் இரவு
 ஆறி விட்டுக், காலை உணவு
 உண்டபின்னர் தான்—மனம் தள் ஞான்டார்.

நாவலர் பல் கோடி கவி கற்றார்.
 நாழும் இசைப் போம் என முற் பட்டார்.
 காலி வங்கு கற்றுதெலாம்
 கண்டத்தில் நிறக, அவர்
 பாவிமரி சம் புரிய லுற்றார்.

பந்தலிலே மாபெரிய கூட்டம்.
 பயன் விளைக்கும் சொற்பொழிவுப் பாட்டம்
 இந்த வீதம் பின்துவதேன்?
 எல்லாரும் மேடையிலே
 குந்தியதாற் தானே இவ் வாட்டம்?

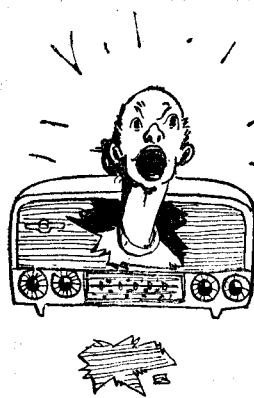

ஙல்லறையில் வாழ்ந்தவர் தான் 29
நண்பருக்கு நாணயத்திற் பற்ற
சீல்லறையில் ஒன்றிரண்டைத்
தீன்றூரா... வாழ்கின்றூர்
கல்லறையில்! இது மலிவு சற்று.

பத்தீரிகை நான் புரட்டிப் பார்த்தேன்.
பழம் விலைக்கு விற்பதற்காய்ச் சேர்த்தேன்.
உத்தாவில் லாமல் அதன்
உட்புகுந்த சுண்டெலியின்
புத்தீராப் பின் எண்ணீத் தீர்த்தேன்.

மாத்தை அறுப் போர் எமது தச்சர்.
மச்சத்தை உண்பவரோ மச்சர்.
சீாத்தில் இடு என்றாலும்
சீதை ஏற்றி வைத்து எங்கள்
வருத்தம் ஒழிப் பாரையா விச்சர்.

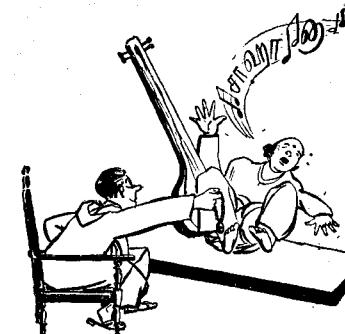
பாடுகையில் வானிலையிற், கோனூர்
பாட்டோடும் ஜக்கியமாய்ப் போனார்!
ஊடு வந்து பெட்டி பிளங்கு
ஊத்தை உடல் வீழ்ந்திடச், “சீர்
கேடர்!” என்று ரார் பகர வானார்.

பஞ்சவடி மாழனிவர் யூடு
பாய்கின்றூர் கூடுவிட்டுக் கூடு.
அஞ்சியதோர் அன்னப் பேடு
அவர் உடலுட் புய, அவர்க்கு
எஞ்சிய தே மாற்றம்!... கண் கூடு.

பார்த்திருக்கும் கண்ணீரண்டின் மீதும்
பழம் இருக்கும் இருதனங்கள் மோதும்!
போர்த்திருக்கும் மென் மருங்கிற
புல்லிருக்கும்! புல்லிக்கும்!—
வேர்த்தீரோ என் சுவைஞீர்? போதும்.

துரியனைச் சுற்றுகிற சூப்பர்
 கற்றியுள்ள மீற்றர் எண்ணி வேர்ப்பர்.
 ஊரில் உள்ள தம் மனையின்
 உத்தமியைச் சுற்றிவர
 யாரும் இல்லை என்றும் எதிர் பார்ப்பர்.

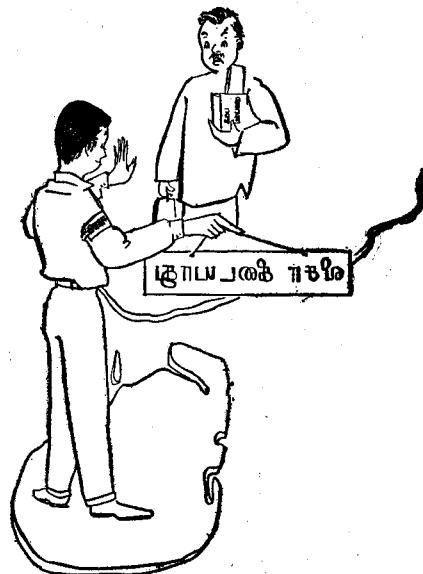
சந்திரனிற் போய் விழுந்த சூப்பர்
 சாகாமல் மென்முறுவல் பூப்பர்.
 வந்தடைந்த செய்தியினை
 வையகம் அ னுப்பிவிடத்
 தந்தியகம் தான் தேழப் பார்ப்பர்.

“ஆகா!” என் ரூர் ஒரு ச மீங்தார்.
 ஜெந்து பவுண் சங்கிலீய சந்தார்.
 “மோகன மென் ரூல் எனக்கு
 மோகம்!” என்றார். பாடகரோ,
 “சா... ஹா... னு...!?” என்றபடி சோர்ந்தார்.

காடத்திக்கு ஆடலில் வீருப்பாம்.
காடர் விதித் துள்ளது தடுப்பாம்.
ஆடு அறைக்குள் ஓடி வா,
“ஆடடி!” என்றார். அவள்தன்
ஊடல் விட்டுச் செய்த தலாரிப்பாம்.

தமிழ்ப் படத்தில் வந்தார் ரூம் நாகேஷ்.
தம் குரலிற் பாடுகீரு ராம் தேஷ்.
அமிழ்தை ஒத்தது என்றிதற்குள்
அமிழ்ந்து, சபை வெற்றிலை பாக்கு
உமிழ்ந்து விட்டுக் கூறியது: “பேஷ்! பேஷ்!”

கம்பர் ஒரு காவியத்தைச் செய்தார்:
கண்டபடி ராவணனை வைதார்.
எம்போல்வார் இன் ஹடுக்கும்
இவர் விழவுக் கீங்கு வர
நம்பிக்கை யாக விசா எய்தார்.

வல்லரசின் செய்கையினைக் கண்டு
வல்லரசு வீசியதோர் குண்டு.

நல்லபடி நம்மனிதர்
ஙச்சரிப்புத் தீர்ந்து விடத்—
தொல்லுலகை ஆள்கிறது நண்டு.

தீ மஹாகவியின்

குறும்பா

சிரிப்புக்கும்
சிந்தனைக்கும்
கருத்துக்கும்
கற்பனைக்கும்
பெரு விருந்தாம்

100

குறும்பாக்கள்

மேடையிலே வீற்றிருந்தான் பேடு.
மேற்குராலி லே பாவத் தோடு
பாடுகீருள். மெய்ம்மறந்தான்
பார்த்தன்! பார்த்தான் இடையின்
ஆடை-இடை-மேனி-வெளிப்-பாடு.

ARASU PUBLICATIONS

Price: 135

Printed at the Rainbow Press,
Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org, aavanaham.org.

231, Wolfendhal Street, Colombo-13.